

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 67Ek/2214/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123396533
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2024:6123396533.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Blackside, a.s., so sídlom Mlynské nivy 48, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 48 191 515 proti povinnému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. XXXX/XX, XXX XX A. D., o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 113.673,72 CZK s príslušenstvom a trov exekúcie, o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2214/2023 zo dňa 17. mája 2024, takto

rozhodol:

I. Súd sťažnosť povinného z a m i e t a .

II. Oprávnenému sa nárok na náhradu trov konania o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2214/2023 zo dňa 17. 5. 2024 n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

1. Dňa 17.5.2024 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyššou súdnou úradníčkou uznesenie pod sp. zn. 67Ek/2214/2023, ktorým návrh povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61l ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnila ustanoveniami § 61k ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 61l ods. 3 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“). V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že exekučný súd v konaní o návrhu na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie, pričom pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý návrh na zastavenie exekúcie podal pričom súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Exekučným titulom v tomto konaní je právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu. Nakoľko uvedené rozhodnutie je spôsobilým exekučným titulom, exekučný súd je v tomto štádiu viazaný právoplatným a vykonateľným exekučným titulom a jeho výrokom. Návrh na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom, ktorým by sa napádalo rozhodnutie štátneho orgánu (exekučný titul). Opravný prostriedok proti súdnemu rozhodnutiu je ako účinnú obranu povinného potrebné využiť v základnom konaní. Návrh na zastavenie je procesný prostriedok, ktorým možno vyvolať začiatok incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie. Smeruje proti exekúcii, proti upovedomeniu o začatí exekúcie, prípadne povereniu na vykonanie exekúcie, nie proti exekučnému titulu. Predmetom návrhu na zastavenie exekúcie môžu byť len skutočnosti procesného i hmotného práva, pričom ich spoločným znakom je, že tieto skutočnosti nastali až po vzniku exekučného titulu. Ak by jestvovali pred vznikom exekučného titulu, zásadne ich nemožno uplatniť, pretože ich relevancia sa skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom na exekúciu. Základnou námietkou povinného čo potvrdzuje aj jeho tvrdenie je jeho nespokojnosť resp. nesúhlas so samotnou exekúciou a to za akých podmienok bolo rozhodnutie v pôvodnom konaní. Povinný je toho názoru, že zmluvný vzťah, ktorého bol účastníkom ako spotrebiteľ vykazoval množstvo neprijateľných podmienok a súd v základnom konaní na túto skutočnosť neprihliadol. S ohľadom na tvrdenie povinného

súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou uviedol, že uvedené námietky povinného mali byť reflektované „v základnom konaní“, kde bolo rozhodnuté vo veci samej, nie vo „fáze exekúcie“. Ak by sa exekučný súd zaoberal dôkazmi, ktoré vznikli v období pred vznikom exekučného titulu, na ktoré poukazuje povinný prekročil by svoju právomoc vymedzenú v citovanom ustanovení § 61k ods. 1. Dôvody povinného uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie sa týkajú postupu a úkonov súdu v základnom konaní, t.j. v konaní ktoré predchádzalo exekučnému konaniu a výsledkom ktorého bolo vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, na základe exekučného titulu v tomto exekučnom konaní. Povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie neuvádza žiadne iné skutočnosti okrem svojho negatívneho postoja a nesúhlasu k právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu súdu. Exekučný súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou mal za to, že v štádiu exekučného konania sú námietky smerujúce voči povinnosti uloženej v exekučnom titule irelevantné. Súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou v tejto súvislosti dodal, že jedným zo základných predpokladov, aby bolo možné na základe rozhodnutia predloženého oprávneným viesť exekúciu, je samotná existencia rozhodnutia t.j. vykonateľné rozhodnutie. Legitímny a zákonný dôvod na vykonávanie exekúcie v prospech oprávneného proti povinnému, by odpadol v prípade zrušenia exekučného titulu. Súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou navyše uviedol, že podrobnejší prieskum exekučného titulu by mohol vykonať v prípade, že by bol exekučný titul vydaný v rozhodcovskom konaní a predložený by bol tunajšiemu súdu rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul, na základe ktorého by sa mala viesť exekúcia, prípadne platobný rozkaz vydaný vyšším súdnym úradníkom, a preto súd návrh povinného na zastavenie exekúcie v celom rozsahu zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podal povinný v zákonnej lehote sťažnosť a zotrval na tom, že sú splnené zákonné podmienky na zastavenie exekúcie, nakoľko Rozsudok 7C/39/2015 trpí podľa povinného vadami a preto navrhol, aby súd exekúciu zastavil. Podanú sťažnosť odôvodnil tým, že súd sa v napadnutom rozhodnutí dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, že Rozsudok č. 7C/39/2015 zo dňa 06.04.2018 bol vydaný v rozpore s platnými právnymi predpismi, a to predovšetkým nerešpektovaním jeho postavenia ako spotrebiteľa, čím došlo podľa povinného v konaní k takým vadám, pre ktoré nie je možné považovať predmetný rozsudok za vykonateľný. Povinný zároveň zotrval na tom, že v základnom konaní vystupoval ako spotrebiteľ, avšak Okresný súd Stará Ľubovňa tejto skutočnosti podľa jeho názoru nevenoval náležitú pozornosť a rozhodol v jeho neprospech a predložené dôkazy neskúmal podľa jeho názoru dostatočne a vo vzájomných súvislostiach. Povinný má zároveň za to, že zmluvný vzťah, ktorého bol účastníkom ako spotrebiteľ vykazoval množstvo neprijateľných podmienok, avšak súd, vrátane exekučného sa s touto skutočnosťou nijako nevysporiadal. Samotné konštatovanie súdu v napadnutom rozhodnutí, že podrobnejší prieskum exekučného titulu by bol možný iba pri rozhodcovskom konaní je podľa povinného v rozpore s rozhodnutím Ústavného súdu, ktorý podľa povinného konštatoval, že exekučné súdy sú povinné skúmať v každom štádiu konania ex offo všetky dôkazy. Rovnako ako v podanom návrhu na zastavenie exekúcie zopakoval, že Slovenská republika ako člen Európskej únie je povinná rešpektovať právne predpisy vzťahujúce na ochranu spotrebiteľa, vrátane SMERNICE RADY 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vzhľadom na uvedené trvá na nezákonnosti Rozsudku 7C/93/2015 zo dňa 06.04.2018.

4. K sťažnosti povinného sa podaním doručeným súdu dňa 9.7.2024 vyjadril aj oprávnený, ktorý uviedol, že nesúhlasí s dôvodmi na zastavenie exekúcie uvedenými v sťažnosti povinného. Povinný nešpecifikoval v čom vidí vady rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp.zn. 7C/39/2015 zo dňa 6.4.2018. Povinný neuviedol žiadny konkrétny právny dôvod, ktorý by bol spôsobilý vyvolať zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. Na základe uvedeného oprávnený žiada, aby súd zamietol sťažnosť povinného.

5. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

7. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

8. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

9. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

10. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

11. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti povinného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

12. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 13.09.2023, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyššia súdna úradníčka vydala na podklade predloženého exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7C/39/2015 zo dňa 06. 04. 2018, ktorý nadobudol podľa predloženej doložky vykonateľnosť dňa 20.06.2018, dňa 30.10.2023 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Jaroslavovi Špičkovi (399EX 877/2023). Dňa 14.12.2023 bol v zákonnej lehote doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinného na zastavenie exekúcie, ktorý ho spolu s vyjadrením oprávneného postúpil súdu. Následne vyššia súdna úradníčka vydala sťažnosťou napadnuté uznesenie.

13. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

14. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodila i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnila. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia v bodoch 15 – 17. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť dôvodov uvedených v napadnutom uznesení (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) by z titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Avšak k zvýrazneniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vo väzbe k dôvodom sťažnosti povinného súd považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku zopakovať, resp. doplniť ešte nasledovné.

15. Základnou námietkou, ktorou povinný odôvodňuje svoju sťažnosť je, že exekúcia je nezákonná, nakoľko predložený exekučný titul nie je spôsobilý pre výkon exekúcie, nakoľko bol vydaný v rozpore s platnými právnymi predpismi. Zároveň nepovažuje odôvodnenie napadnutého uznesenia za dostatočné, keď spochybňuje záver uvedený v bode 17 napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti považuje sudca za potrebné zopakovať (čo uviedlo už vyššia súdna úradníčka v bode 16 napadnutého rozhodnutia), že exekučný súd nemá vôbec žiadnu právomoc zasahovať do právoplatných a vykonateľných rozsudkov všeobecných súdov. Exekučný súd je predloženým exekučným titulom viazaný, nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozhodnutia (tu rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7C/39/2015 zo dňa 06. 04. 2018), nemôže naprávať prípadné chyby a nedostatky exekučného titulu, keďže nedisponuje právomocou rušiť, či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Inými slovami povedané exekučné konanie nie je miestom na preskúmavanie platnosti právnych úkonov, ak tu existuje právoplatný exekučný titul. Exekučný súd teda nie je príslušný skúmať správnosť exekučného titulu z pohľadu hmotného práva, ani nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule, či ex ante poskytnúť ochranu povinnému v rozpore s výrokom právoplatného a vykonateľného exekučného titulu. V tejto súvislosti exekučný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 20Cdo 1940/2008 zo dňa 31.07.2008 akceptované aj praxou slovenských súdov, v zmysle ktorého „Súd pri výkone rozhodnutia nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí (vrátane postupu orgánu) vydaných v základnom konaní. Obsahom týchto rozhodnutí je viazaný a musí z neho vychádzať, prípadné vady základného konania (aj vtedy ak by existovali) sa do exekučného konania neprenášajú. To teda znamená, že vytýkané nedostatky v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu.“ alebo uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. sp. zn. IV. ÚS

104/2019 zo dňa 05.11.2019. Pokiaľ teda povinný namieta, že predložený rozsudok trpí vadami, nakoľko bol vydaný v rozpore s platnými právnymi predpismi, a to predovšetkým nerešpektovaním jeho postavenia ako spotrebiteľa, ide o okolnosti, ktoré nastali pred vznikom exekučného titulu a povinný mal možnosť ich namietať v nachádzacom (pôvodnom) konaní zákonom stanoveným spôsobom, a to podaním odvolania proti vydanému rozsudku, čo však povinný neurobil. Návrh na zastavenie exekúcie teda nie je ďalším opravným prostriedkom a povinný nemôže v exekučnom konaní uplatňovať ani hmotnoprávne, ani formálnoprávne námietky, ktoré mal uplatniť v pôvodnom konaní, a to z dôvodu, že vo vykonávacom konaní je predmetom rozhodovania nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného exekučného titulu. V tejto fáze konania preto nie je priestor na rozhodovanie o skutočnostiach, o ktorých sa rozhoduje v pôvodnom konaní (posudzovanie charakteru záväzku voči oprávnenému). Oprávnený predložil exekučný titul, ktorým bola povinnému uložená povinnosť a ktorý nebol doposiaľ zrušený, ani zmenený a exekučný súd musí takýto exekučný titul vyznačujúci sa právoplatnosťou rešpektovať a vychádzať z neho, takže sponchybňovanie nároku oprávneného a postupu, ktorý viedol k vydaniu exekučného titulu, nepredstavuje dôvod na zastavenie exekúcie.

16. Rovnako sa sudca stotožňuje so záverom prezentovaným vyššou súdnou úradníčkou v bode 17 napadnutého rozhodnutia, nakoľko v tomto konaní je exekučným titulom rozsudok Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7C/39/2015 zo dňa 06. 04. 2018, vydaný sudcom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.6.2018. Preto v tejto súvislosti sudca pripomína povinnému, že zjednocujúce stanovisko pléna Ústavného súdu SR, sp. zn. PLz. ÚS 1/2022 zo dňa 15.06.2022, na ktoré sa povinný zrejme odvolával nie je možné vo veci aplikovať, nakoľko predloženým exekučným titulom je rozhodnutie vydané sudcom, preto neboli naplnené predpoklady uvedené v zjednocujúcom stanovisku pléna Ústavného súdu SR, a teda v exekučnom konaní nie je možnosť opätovne skúmať právoplatné a vykonateľné exekučné tituly, ako aj zmluvné podmienky, ktoré už boli preskúmané sudcom Okresného súdu Stará Ľubovňa.

17. Na základe vyššie uvedeného sudca prvej inštancie sumarizuje, že v predmetnej veci dospel k rovnakému záveru ako vyššia súdna úradníčka v napadnutom uznesení, a teda že exekúcia je vedená na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorý nebol zrušený a ani inak zmenený. Exekučný súd tak nemôže oprávnenému odoprieť právo domáhať sa súdnej ochrany pri výkone priznaného práva. Oprávnený si v exekučnom konaní iba uplatňuje právo priznané mu právoplatným a vykonateľným exekučným titulom, ktoré mu nebolo splnené dobrovoľne, t.j. realizuje svoje právo. Nekoná v rozpore s právom.

18. Zhrnutím vyššie uvedeného exekučný súd musí skonštatovať, že dôvody povinnej uvedené v sťažnosti sú irelevantné a keďže súd nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu, rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti uznesenia a sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 67Ek/2214/2023 zo dňa 17.05.2024 zamietol.

19. Keďže povinný inicioval návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, súd rozhodoval v súlade s § 199d a nasl. Exekučného poriadku aj o náhrade trov sťažnostného konania s tým súvisiacich.

20. Pretože sudca prvej inštancie sťažnosť povinného zamietol, nárok na náhradu trov konania o sťažnosti by súd priznal oprávnenému ako úspešnej strane. Oprávnený si však náhradu trov, ktoré by mu vznikli v súvislosti so sťažnosťou povinného proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky, riadne a včas neuplatnil. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekučného konania, je súd toho názoru, že nakoľko exekučné konanie je zásadne konaním návrhovým a ako také je ovládané dispozičnou zásadou, je výlučne v dispozícii oprávneného, aký nárok si voči povinnému v ňom uplatní a aký nie. Súd tak nie je oprávnený a zároveň povinný (ex offa) rozhodovať o takom nároku oprávneného, ktorý nebol zo strany samotného oprávneného v exekučnom konaní ani len uplatnený. Keďže oprávnený nenavrhol v rámci konania o sťažnosti povinného proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky, aby súd rozhodoval (v zmysle §199d ods. 1 Exekučného poriadku v rámci dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie) o ďalších trovách exekúcie, súd oprávnenému trovy konania súvisiace so sťažnosťou povinného proti rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky nepriznal, tak ako je to uvedené vo výroku II. tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§